

би за това да се искатъ и най-страшнитѣ
мжки и теглила . . . (едногласни възклицания:
— „Да живѣй Хаджи Димитъръ! Да живѣй
войводата Хаджи Димитъръ!“)

Не бихъ приелъ, ако не предпочитахъ
хиляди пжти смъртъта, нежели да посрамя
славното име на български войвода! (пакъ сж-
щитѣ възклицания. Тукъ българския юнакъ се
спрѣ, като усѣти дори сълзи на очитѣ си отъ
тѣзи живи възклицания и искрени симпатии на
другаритѣ си, и после пакъ пое:)

Да, мили братя, много знаменува за
мене чинътъ, съ който ме почетохте, но азъ
предвиждамъ — сърдцето ми казва, че ще
имаме днесъ-утре славни победи надъ агаря-
нитѣ и увѣрявамъ ви, не ще бжда азъ, който
ще бѣга предъ неприятеля. Давамъ ви воля
мене пръвъ да убиете, ако не изпълня длъж-
ността си, или по-добре да кажа, ако не
съмъ достоенъ, да бжда вашъ войвода! (ви-
кове: „Живъ е войводата ни! Да живѣе Хаджи
Димитъръ!“ . . .)

Съ такива условия, братя мои, приемамъ
да бжда войвода, ако синца изпълнимъ длъж-
ността си и послужимъ за примѣра на дру-
гитѣ си братя въ тѣзи решителни обстоятел-
ства, между думитѣ на нашия девизъ — „Сво-
бода или смъртъ!“ , които — вижте, какъ ве-
личествено се развѣватъ на тоя народенъ прѣ-
порецъ, подъ който ще се закълнемъ: до по-